

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.842 van 3 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Musa JAGNE, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDEN BOER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kololi nabij Serrekunda en Banjul. Toen uw moeder overleed in 2003, kon u uw schoolgeld niet meer betalen en woonde u samen met uw grootmoeder. Om in uw levensonderhoud te voorzien, werkte u als schilder en steenkapper. Vervolgens werkte u in de garage van Père (M.) nabij het hotel Senegambia aan de kust. U werkte er als autowasser. Een klant, de Nigeriaan "Mister P", vroeg u op zondag zijn wagen te wassen bij hem thuis in het naburige Kotu. Dat deed u op 25 november 2007 en de daaropvolgende zondagen. Op een zondag in december 2007 vroeg Mister P u om in ruil voor geld sex te hebben met hem. U weigerde omdat dit tegen uw overtuiging was en verboden wordt door de islam en Gambiaanse wet. Mister P was vriendelijk voor u en gaf u veel geld. U besloot toch sex met hem te hebben omdat hij u er een grote som geld voor bood. Enkele dagen later kwam Mister P u opzoeken in de garage. Hij nodigde u uit om te praten in zijn wagen op de naburige parking voor toeristen. Hij vroeg u nog een keer sex met hem te hebben. U weigerde aanvankelijk. U zei hem dat het eenmalig was en dat u er geen gewoonte van wilde maken. Mister P bood u een zak met veel geld aan en u zwichtte.

Terwijl jullie sex hadden op de achterbank van de wagen, werden jullie betrappt door een u onbekende voorbijganger. De getuige haalde er andere mensen bij, die jullie wagen begonnen aan te vallen en beledigingen riepen. U kon weglopen en verschuilde zich in het huis van Père (M.). U legde hem uit wat er gebeurd was en jullie besloten dat u het land diende te verlaten. U reisde met ene (M. B.) per wagen naar Senegal op 15 december 2007 en van daaruit per vliegtuig naar België op 23 december 2007. U vroeg op 27 december 2007 asiel aan.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...) U verklaarde uw land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging als homosexueel. U verklaarde terecht dat homosexualiteit in Gambia niet wordt getolereerd omwille van sociaal-religieuze bezwaren en wettelijk strafbaar is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en werd opgenomen in het administratief dossier). Uit uw relaas blijkt echter dat u niet homosexueel van aard bent. U verklaarde immers twee maal sex te hebben gehad met een Nigeriaanse man louter omdat hij u hiervoor veel geld bood (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 5). U weigerde aanvankelijk omdat het tegen uw overtuiging (als moslim) is en omdat u er geen gewoonte van wilde maken (CGVS, p. 2). Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat uw ingeroepen problemen geen betrekking hebben op uw sexuele geaardheid maar wel op homosexuele handelingen omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat er concrete alternatieve bronnen van inkomsten voorhanden waren ; u stelde vroeger allerlei klusjes te hebben opgeknapt, zoals stenen kappen, schilderen, bakstenen maken en u verklaarde ook dat u –in de periode dat u twee maal sex had met de Nigeriaanse man- ‘gewoon’ bleef werken (CGVS, p. 2), hetgeen u eerder had omschreven als ‘auto’s wassen en besturen’ (CGVS, p. 1). Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging, wegens een mogelijke perceptie van homosexualiteit door uw omgeving en de overheid, zou wegnemen of uitsluiten door dergelijke handelingen niet meer te stellen. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag om louter economische en opportunistische redenen, kan in casu een beroep op internationale bescherming niet verrechtvaardigen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat het hebben van (homo)sexuele betrekkingen met een Nigeriaanse man voor u de enige mogelijke optie voor u was. Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd door bepaalde verklaringen. U stelde aanvankelijk op heterdaad betrappt te zijn door u onbekende voorbijgangers (CGVS, p. 3). Later tijdens het gehoor, naar aanleiding van uw beslissing het land te verlaten, beweerde u daarentegen toch één van de getuigen te kennen, meer bepaald ene (B.) (p. 4). U voegde eraan toe dat (B.) er als toeristengids werkt en afkomstig is uit uw dorp Kololi, zodat u vreest dat hij uw homosexualiteit zou doorvertellen (p. 4 en 5). Deze incoherente verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden. Er zijn overigens geen aanwijzingen dat u effectief gezocht zou worden door de

overheid of door burgers als homosexueel of omwille van uw homosexuele daad in december 2007. Met betrekking tot uw vluchtreis, weet u niet vanuit welke luchthaven u vertrok, met welk vliegtuig u reisde, waar en hoe lang u een tussenstop onderging. U weet evenmin met welk reisdocument (identiteit, nationaliteit) uw passeur u door de migratiecontrole loodste (p. 4). Een dergelijke onwetendheid is weinig aannemelijk.

De door u ingeroepen asielmotieven zijn in casu onvoldoende ernstig en aannemelijk om een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming te kunnen verrechtvaardigen. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Gambia waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een dergelijk risico.

U legde geen documenten neer die een controle van uw verklaarde identiteit en reisweg zouden kunnen mogelijk maken.”

3.2. Verzoeker voert de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 aan en merkt op dat §5 van dit artikel stelt dat bij het beoordelen of zijn vrees voor vervolging gegrond is, het niet ter zake doet of hij in werkelijkheid de sociale kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging als die kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven, *in casu* homoseksualiteit.

Verzoeker merkt op dat er in Gambia zeer strenge opvattingen gelden ten opzichte van homoseksuelen, waarbij de president reeds meermaals verklaarde dat deze groep uitgeschakeld moet worden, zoals onder meer in mei 2008. De meerderheid van de inwoners van Gambia zijn moslim en zijn vanuit deze religie zeer afkeuring ten aanzien van homoseksualiteit. Verzoeker benadrukt dat homoseksualiteit tevens wettelijk strafbaar is in Gambia.

Hij verklaart dat hij betrappt werd tijdens het stellen van homoseksuele daden, waarbij hij herkend werd door een inwoner van zijn dorp, B., die door vele mensen gekend was en het waarschijnlijk heeft doorverteld. Volgens verzoeker is de mentaliteit in zijn dorp zo dat indien men één keer gezien heeft dat iemand homoseksuele daden stelt, men die persoon voor altijd zal zien als homoseksueel. Hierdoor zou het irrelevant zijn dat verzoeker niet effectief homoseksueel geaard is. Hij werpt op dat hij geen alternatieve bronnen van inkomsten had aangezien hij geen vast werk had en maar met moeite rondkwam, zodat er in zijn hoofde een onweerstaanbare drang bestond om seks te hebben met Mr. P.

Hij stelt dat hij het risico niet zomaar kan uitschakelen door deze gedragingen stop te zetten. Verzoeker merkt op dat hij geen bewijzen kan voorleggen gezien hij hals over kop gevlucht is uit zijn land.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, voert verzoeker aan dat de vermelding van de getuige B. relevant was naar aanleiding van de vraag met betrekking tot zijn beslissing om het land te verlaten, welke daarvoor nog niet aan bod was gekomen.

Het was voor hem de eerste keer dat hij een vliegtuig nam, waarbij hij door de smokkelaar in het ongewisse zou gelaten zijn en hij enkel gezien heeft dat deze een rood boekje bij zich had.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelt op goede grond dat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging als homoseksueel niet kan worden volgehouden, aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet homoseksueel van aard is. Hij gaf immers aan dat hij slechts twee maal seks had met ene Mister P., een Nigeriaanse klant van de garage waar hij werkte, waarbij verzoeker verklaarde dat hij hier enkel mee instemde omdat hij zoveel geld aangeboden kreeg, doch aanvankelijk weigerde omdat het tegen zijn overtuiging als moslim ingaat en het niet zijn gewoonte is (administratief dossier, stuk 3, p.2, 5). Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat verzoeker zich wel degelijk bewust was van het risico van zijn daden aangezien homoseksualiteit niet aanvaard wordt in zijn land van herkomst (*Ibid.*, p.2), waardoor het

weinig aannemelijk is dat hij seks zou hebben met een man op de achterbank van een wagen, terwijl hij wist dat er veel mensen in de buurt waren (*Ibid.*)

Dat verzoeker geen alternatieve bronnen van inkomsten had en hij aldus handelde vanuit een onweerstaanbare drang, kan niet overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij meerdere jobs had, zowel voor als tijdens de periode waarin hij tegen betaling seks had met Mister P. (*Ibid.*, p.1-2).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kon de bestreden beslissing terecht besluiten dat verzoekers voorgehouden problemen niet voortvloeien uit zijn seksuele geaardheid maar wel uit een mogelijke verdenking van homoseksuele handelingen omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme kan een beroep op internationale bescherming echter niet rechtvaardigen.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ondermijnd door de incoherente verklaringen die hij aflegde omtrent de manier waarop hij betrappt zou zijn geweest. Hij verklaarde aanvankelijk meermaals en expliciet dat hij de identiteit van de personen die hem betrapten en aanvielen niet kende (*Ibid.*, p.2-3), terwijl hij later zijn vrees om terug te keren naar Gambia baseert op het feit dat hij B., een gids uit het dorp, herkend had als één van mensen die hem aanvielen, waardoor er over het hem gepraat zou zijn in het dorp (*Ibid.*, p.4). Dat verzoeker dit gegevens slechts relevant achtte in het kader van zijn vrees bij terugkeer, kan geenszins volstaan ter verklaring van het feit dat hij eerder reeds had meegedeeld dat hij geen van zijn aanvallers herkend had.

De bestreden motivering met betrekking tot zijn vage verklaringen aangaande de vluchtreis wordt evenmin op afdoende wijze weerlegd gezien verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen hieromtrent.

Het bovenstaande in acht genomen, toont verzoeker niet aan dat hij omwille van zijn beweerde activiteiten in de negatieve belangstelling zou staan van de Gambiaanse autoriteiten.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien zijn vrees voor het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij betoogt dat de inwoners van zijn dorp er niet voor zullen terugschrikken om hem met geweld te doen voelen dat homoseksuelen niet gewenst zijn en als uitschot worden aanzien.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze die de kern uitmaken van zijn asielrelaas. Uit het bovenvermelde blijkt dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, minstens dat hij niet aantoonbaar in de negatieve belangstelling van de overheid te staan omwille van zijn beweerde handelingen (zie sub 3.3). In acht genomen dat in het administratief dossier voor het overige geen elementen kunnen worden ontwaard die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980, dient te subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden ontzegd.

